

en Sammenblanding af de to Opgaver, paa noget saadant maa man slet ikke tænke.

Naar man taler om, at Diplomatiets bestiller ikke andet end at gaa i Selskaber, være med til Repræsentation osv., er det et fuldstændigt Fejlsyn. Hvad der er en Fornøjelse for en Mand, naar han gør det en Gang om Maaneden, er her et Arbejde. Det er meget ofte et surt og anstrengende Arbejde at gaa med til alt det, en Diplomat er nødt til at deltage i, være til Stede overalt, hvor han træffer de Mennesker, som han skal have Forbindelse med, og som han skal kunne faa noget at vide af, som han skal give Impulsen i Henseende til det, der er fordelagtigt for hans Land. Jeg kan ikke stærkt nok understrege dette. Det er et Hovedpunkt. Det er noget, med hvilket Nyttens af den hele Reform staar og falder. Lad os dog endelig ikke gaa hen og sammenblende disse to Ting saaledes, at Konsulen kan rykke op og blive Diplomat. Jeg kan forsikre Dem, at det til Diplomat mest umuligt anlagte Menneske, som bliver Konsul, vil fra første Færd ikke tænke paa andet end at springe op og blive Diplomat. Han tror, det er noget større.

Konsulvirksomheden er en Virksomhed, der kræver meget stor Resignation, det er en Virksomhed, som kræver et overordentlig betydeligt Arbejde, og som er meget utaknemmelig, fordi man skal tilfredsstille en Mængde Mennesker — og *alle* kan man jo ikke tilfredsstille og bør heller ikke tilfredsstille —, men det er en overordentlig interessant Virksomhed. Der blev sagt her af et æret Medlem for nogen Tid siden under en anden Diskussion, at Konsulen var en underordnet Embedsmand. Det er han paa ingen mulig Maade. Naar han staar i et Land, hvor der er noget at gøre, afhænger det i saa væsentlig Grad af hans Arbejde, hans Initiativ og Dygtighed, om der kan opnaas Fordele for hans Land, at man ikke kan betegne ham som en underordnet Embedsmand. Det er en overordentlig interessant Opgave og Virksomhed, der bør være afsluttet i sig selv. Naar en ung Mand gennem de forskellige Grader efterhaanden rykker op til at blive Generalkonsul og saa har ydet sit Land Tjenester paa de Poster, hvor han er bleven sat, vil han med Tilfredshed kunne se tilbage paa sit Liv og har udfoldet en Virksomhed, som han kan og bør afslutte med denne Stilling.

En helt anden Sag er Uddannelsen. Det Afsnit, hvor jeg synes, de værdiful-

deste Tanker ligge, er det om Uddannelsen. Det er navnlig det, som ogsaa blev fremhævet af det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Jensen-Sønderup), at man søger at drage det praktiske Liv ind i Udenrigsministeriet og særlig i dets anden Afdeling, hvor det hører hjemme mere end noget andet. Jeg mener, at det er godt, at Uddannelsen til en vis Grad bliver den samme for begge Karrierer, til en vis Grad. Jeg mener f. Eks., at naar man hos den vordende Diplomat kan nøjes med et Aars Tjeneste i praktisk Forretning, bør Grænsen for den, som gaar ind i Konsulatkarriøren, ikke sættes til under 2 Aar. For hvad lærer et ungt Menneske paa et Handelskontor i Løbet af et Aar? Han lærer ikke meget andet end at lade være med at staa i Vejen, og det kan jo maaske være tilstrækkeligt for en Diplomat. Det er godt, at en Diplomat ogsaa har tjent paa et Handelskontor. Thi min Mening med, hvad jeg sagde før, var ikke den, at disse to Ting skulde være i den Grad skilte fra hinanden, at de overhovedet ikke havde noget med hinanden at gøre. Det er noget selvfølgelig, som der egentlig ingen Regel behøves for, at hvor en Gesandt og en Konsul bo i samme By, bør de forhandle sammen. Hvis jeg sad som Konsul paa et Sted, hvor der var en Gesandt, vilde det naturligvis ikke falde mig ind andet, end at jeg, naar der var noget af særlig Interesse, maatte gaa til Gesandten, forklare ham Tingene og høre hans Mening om dem. Men noget ganske andet er det at ville underlægge Konsulatvæsenet under Diplomatiets og at ville blande den diplomatiske og den konsulære Karrière saaledes sammen, at man kan springe fra den ene til den anden. Det anser jeg som sagt for fuldstændig forkasteligt og ødelæggende til begge Sider, først og fremmest for Konsulatkarriøren.

Lad os se ganske praktisk paa Forholdene. Hvad skal Konsulen være for en Mand i Forhold til Erhvervs livet? Hvorledes er det, det gaar til? Jo, en Mand skriver f. Eks. til mig: Hvorledes ligger Deres Plads for Klipfisk? Hvad gør jeg saa? Jeg tager først Indførselstabellerne og ser, om der her overhovedet bliver spist Klipfisk eller ikke. I bekræftende Fald gaar jeg rundt og taler med Købmændene, gaar ned paa Børsen og faar fat i de Købmænd, som indføre denne Vare, søger at interessere dem for Tingen og at komme saa vidt med dem, at de sige: Kom hjem til os og se, hvad vi føre. Jeg gaar saa